

[Arnth Jensen.]

på frivillighedens grund, men vi beder om en rimelig hjælp til at klare os i konkurrencen.

Nu siger den højtærede finansminister: det er meget rigtigt, jeg har hele hånden fuld af sympati for idrætten, men I siger jo allesammen, at vi skal spare; hvis jeg nu skal give idrætten mere af tipsmidlerne, må jeg tage fra nogle organisationer, som jeg derefter skal yde direkte statsbevillinger. Ja, disse betragtninger af finansministeren tør jeg ikke udtale mig om i øjeblikket, men jeg tør sige til den højtærede minister, at staten har forstået at tage sin del. Det har aldrig været meningen, at tipsmidlerne skulle være den malkeko, som de er blevet for staten. Man fastsatte dengang de forskellige skattesatser, men så fandt man i en snæver vending ud af, at her var et sted at få noget mere, og så tog man afgiftsfemøren. Staten tabte ikke ved det; de, der tabte ved det, var dem, der i forvejen skulle have af tipsmidlerne.

Jeg er slet ikke sikker på, at den højtærede finansminister regner helt rigtigt, når han mener, at det ikke kan lade sig gøre at slippe femøren. Det blev oplyst her, hvad femøren havde givet, men samtidig må man lægge mærke til, at overskuddet er gået 6 mill. kr. ned. Det beløb manglede den højtærede finansminister, da han skulle dække de krav, der kom fra idrætten og andre; men han puttede pengene ned i statskassen til de andre kroner. Jeg er slet ikke sikker på, at man ikke skulle overveje at få den femøre væk, for jeg er klar over, at vi, som finansministeren siger, må have omsætningen i vejret.

Der er peget på forskellige veje. Finansministeren har jo selv ved en anden lejlighed prøvet den vej i nogen grad at forlade sig på spillelidenskaben hos det danske folk. Hvorfor vil man sætte lotterigevinsterne op og udvide antallet af numre? Er det ikke for at få et større overskud? Og hvad med præmieobligationerne? Opstiller man ikke så store gevinster, at det er helt dragende?

Da 200 000 kr. ikke var nok til at lokke folk, gik man op til 250 000 kr. Det kan være, at den store gevinst skulle være større endnu, for det går jo ikke helt godt endda. Man har i hvert fald brugt det middel at sætte gevinstbeløbene op, og man ser jo, hvordan spillelidenskaben grasserer herhjemme, lige fra de lokale andespil til Grønlandslotteriet. Hvorfor så ikke gå den samme vej her? Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at der er den udvej at lade tipsselskabet sætte gevinsterne eller maksimumsgevinsten op; den er nu 50 000 kr., måske den skulle sættes op til 100 000 kr. Ærede medlemmer tror måske, at der er mange, der vinder et beløb på 50 000 kr., men det er slet ikke tilfældet; i sidste tipsår var det ikke mere end en halv snes stykker, der fik den; det er meget sjældent, at folk vinder den store gevinst. Jeg tror, man burde se en lille smule på det endelige resultat af omsætningen. Det er jo sædvanligvis sådan, at hvis en forretning går tilbage, undersøger man, om der er et eller andet, der kan rettes, og hvis man kan se en udvej, prøver man at gå den vej. Jeg anbefaler finansministeren de to veje: tænk lidt mere på den femøre, og tænk på, om maksimumsgevinsten kan komme højere op.

Man har nævnt, at vi også skulle se lidt på, hvordan fordelingen af tipsmidlerne foregår indenfor idrætten. Jeg vil gøre opmærksom på, at i den tid, tipstjenesten har eksisteret, har der ikke været en eneste mislyd blandt idrættens folk med hensyn til de regler, efter hvilke pengene til idrætten fordeles. Jeg tror ikke, vi gavner sagen ved i øjeblikket at gå ind i en stor diskussion om, hvorvidt nu den eller den idrætsorganisation får dette eller hint. Jeg tror, vi skal anerkende idrættens ret til selv at skønne over, hvor skoen trykker; den kan i hvert fald bedst selv skønne i det forhold.

Til sidst vil jeg gerne slå fast, at når vi kommer her, er det ikke for at få svimlende beløb; det, folkettinget behandler i dag, er spørgsmålet om, hvorvidt vi må få 1 mill.